

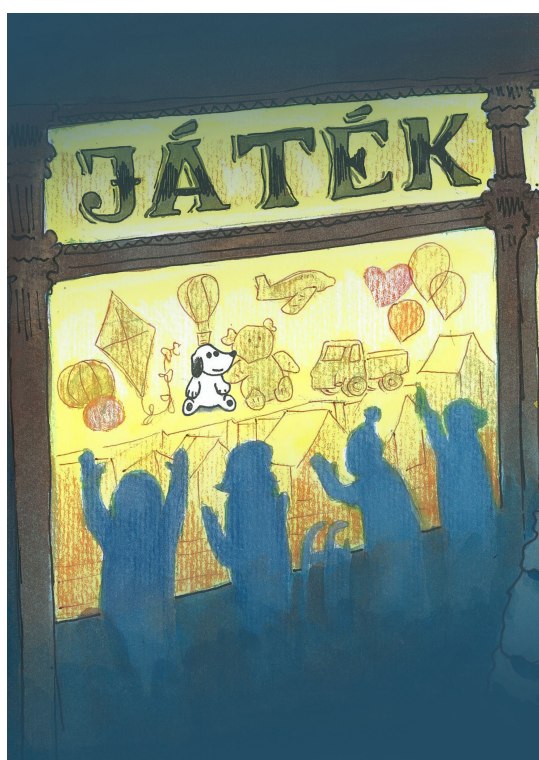
Panni és a kutyus

Hideg téli nap volt, amikor Panni és barátai a városban sétáltak. A hó szelíden hullott, minden hófehér volt, a gyerekek boldogan csúszkáltak a járdán. Panni apukájával jöttek el sétálni egyet – hiszen attól, hogy hideg van – jó levegőre minden gyereknek szüksége van.

– Nézzétek! – kiáltotta Panni és előre mutatott.

Mindenki szája tátva maradt a csodálkozástól. A gyerekek elcsendesedtek és szaporán szedték apró lábaikat.

– Egy játékbolt... – súgta Panni. – Tegnap még nem volt itt – állapította meg.

A gyerekek egytől-egyig a kirakat üvegére tapadtak. Orruk finom kis párafelhőt formázott az üvegen.

– Csodálatos – mondta egyikük.

Aztán beindult a mulatság. Egymás szavába vágva kiabáltak, "nézd labda!, nézd mackó!, nézd lufi!" Apa csitította őket:

– Gyerekek, hamarosan karácsony lesz. A Jézuska biztosan mindenkinek elhozza majd, amire nagyon vágyik. Persze szép a sok játék, – folytatta – de hova lenne a meglepetés, ha most

mindenki venne magának valamit?

A gyerekek bólogattak, de látszott arcukon a csalódottság, hiszen mindenki vágyott erre-arra vagy szinte mindenre, hiszen a gyerekek már csak ilyenek.

Panni csendesen álldogált a kirakat előtt és le sem vette szemét egy fekete-fehér kutyáról. Csak nézte, mintha megpróbálta volna megigézni, hogy ugorjon ki a kirakattól és inkább tartson vele.

- Apa, – mondta – ha egy ilyen kutyám volna, minden titkomat elmondanám neki esténként.
- Panni, neked vannak titkaid? – ugratta az apja.
- Apu, most ez nem alkalmas pillanat a viccelésre! A kutyus azt szeretné, ha haza vinnénk – nyögte.

Apa határozottan megrázta a fejét:

- Nem lehet, Panni. Tudod, hogy már megbeszéltük ezt. Karácsony előtt nincs vásárlás – borzolta meg Panni haját.

Apa elterelte a gyerekeket a játékbolt elől, de Panni attól a naptól kezdve mindig megnézte a kiskutyát.

- Várni foglak! – súgta neki, úgy, hogy senki ne hallja.

Eljött karácsony napja. Panni izgatottan várta, hogy mit hoz neki a Jézuska. Mindent megtett, amit csak elvártak tőle a szülei. Szófogadó és segítőkész gyermek volt. Reggel óta csak az járt az eszében, hogy hamarosan ő és a kiskutya biztosan együtt lesznek majd. Már meg is ágyazott neki.

A karácsonyfá alatt izgatottan tépte fel a csomagot. Igen! Ott volt a kutya! Megkapta! Annyira vágyott rá és az övé lett!

Egész este szorosán ölelgette a kiskutyát és este elalváskor, – ahogy apának is előre megmondta – az összes apró titkát megosztotta vele.

Csakhogy ettől a naptól kezdve valahogy minden megváltozott. Panni nem játszott a többi játékkal, nem is érdekelte más, egyre csak a kutyussal foglalkozott.

Anya és Apa szóltak is neki, hogy nem jó ez így, hogy a többi játékkal nem játszik, mert a végén még megsértődnek és elmennek világgá. Pannit azonban ez cseppet sem érdekelte. Csak megvonta a vállát és továbbra sem nézett a többi játék felé.

Egy reggel, amikor Panni felkelt és kinyitotta a szemét, azt látta, hogy a szobája szinte teljesen üres. Eltűntek a játékok. A bohóc, a labda, a nyuszi, az autók és a társasjátékok és a kirakók is mind-mind eltűntek. Panni riadtan kapott az ágyában a kutyus után.

- Legalább te itt vagy nekem – mondta a kutyának. – Nem lesz semmi baj, amíg mi itt vagyunk egymásnak – nyomott egy puszit a szőrös pofijára.

Panni elpanaszolta a szüleinek, hogy eltűntek a játécai. Anya és apa azt válaszolták, hogy ők szóltak előre, hogy ez lesz a vége. Nem lehet egy játékkal ennyire kivételezni, hiszen a játékok azért vannak, hogy játszanak velük a gyerekek. Ha pedig egy gyerek kiválaszt magának egy gazdát, akkor elvárja, hogy az bizonyos időnként, de azért némi rendszerességgel játsszon is vele. Panni sajnos nem így tett, nem volt hát min csodálkozni, hogy a régi játékok elmentek.

Panni dühösen bevonult a szobájába és leült a kutyával játszani. Igen, ám, de nem tudott vele mit játszani. Hiszen elment az orvosi táska, elmentek az edények, a kanalak, a kis konyha, elment a szerepjátékokhoz való játékok is. Egy ideig unottan üldögélt a kutyával az ágyban, tekergette a fekete-fehér szőrét, de aztán egészen elkeseredett.

Anya és apa arra ment be a szobába, hogy Panni keservesen sír.

- Nagyon szeretném visszakapni a játékaimat. Már tudom, hogy mennyire tudnak hiányozni és azt is tudom, hogy mindenkivel játszanom kellett volna. Nagyon bánom már – zokogott.
- Semmi baj! – súgta anya. – A játékok talán, ha rájönnek, hogy te mégiscsak jó gazdájuk lennél, lehet, hogy visszajönnek majd.
- Jó gazdájuk leszek, ígérem. Mindenkivel játszom majd – mondta Panni.

Aznap éjjel, amikor Panni már mélyen aludt az ágyában, anya és apa beosontak Panni szobájába és visszacsempészték a játékokat. Igazából a játékok nem is mentek világgá, csak anya és apa szerette volna picit megleckéztetni Pannit, hogy megtanulja, hogy a játékok igenis törődést igényelnek.

Reggel amikor Panni felébredt, alig akart hinni a szemének:

- Hát itt vagytok? – kiáltotta. Boldogan szaladt egyik játéktól a másikig. Mindegyiket egytől-egyig végigölelte.
- Soha többé nem leszek rossz veletek – ígérte.
- Gyertek, menjünk játszani! Gyerünk mindenki! – kiáltotta. – Nem kell ám tolakodni, mindenkire sor kerül majd.

Anya és apa az ajtó előtt hallgatózott. Mindketten csendesen mosolyogtak, apa anyára kacsintott. Panni ezek után is minden nap megnézte a kirakatot a játékboltnál, de sosem vágyakozott már annyira egy játék után sem, mert megtanulta, hogy minden játékot érdemes szeretni, akinek ő a gazdája.